

KARAVANA JOHNNY 2
GİZLİ FUTBOL DEHASI

—
MATT OLDFIELD

KRONİK KİTAP: 458

Çocuk Kitaplığı: 20

YAYIN YÖNETMENİ

Olcay Mağden

EDİTÖR

Merve Akıncı Almaz

ÇEVİRİ

İpek Güneş Çıgay

RESİMLEYEN

Tim Wesson

KAPAK UYGULAMA

Sefer Koçan

MİZANPAJ

Kronik Kitap

1. Baskı, Aralık 2023

ISBN

978-625-6774-18-6

KRONİK KİTAP

Şakayıklı Sk. N°8, Levent
İstanbul - 34330 - Türkiye
Telefon: (0212) 243 13 23
Faks: (0212) 243 13 28
kronik@kronikkitap.com

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 49639

www.kronikkitap.com

   kronikkocuk_

BASKI VE CİLT

Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1
34295 K. Çekmece / İstanbul
Telefon: (0212) 463 71 25
Matbaa Sertifika No: 41707

YAYIN HAKLARI

Metin © Matt Oldfield, 2021 Görseller © Tim Wesson, 2021;
Johnny Ball: Undercover Football Genius özgün adıyla *Walker Books Limited London SE11 5HJ* tarafından yayımlanan bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları Kronik Yayıncılık A.Ş.'ye aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

KARAVANA JOHNNY

*GİZLİ FUTBOL
DEHASI*

MATT OLDFIELD

RESİMLEYEN: TIM WESSON

Kronik
Çocuk

1. BÖLÜM

GELECEĞİN BİR NUMARALI FUTBOL DEHASI

GERİ DÖNDÜM! Sana anlatacağım bir sürü heyecan verici şey var..

Ama bunu yapmadan önce, inanılmaz **KAZARA FUTBOL DEHASI** olma hikâyemi kaçırdıysan diye tekrar söyleyeyim (hadi amaaa, nerelerdeydin?): Benim adım Johnny Topatan ve futbola **BAYILIYORUM**.

AMA... ve bu, büyük bir ama. Babama göre Atak-AMA Çölü kadar büyük bir AMA hem de... (Öyle bir yer var gerçekten, valla. Daniel’la Google’dan baktık!) Futbol oynama konusunda pek iyi olduğum söylenemez.

Bir **BÜYÜK AMA** daha var... Buna rağmen, inanılmaz futbol fikirlerim Tissbury Kaplanları’nın yardımcı antrenörü olmamı sağladı!

Şimdi, eğer yeni bir taraftarsan merak ediyorsundur: “Vay canına, nasıl oldu da Tissbury Kaplanları’nın yardımcı antrenörü oldun? Çok iyi bir takım gibi görünüyor. Üstelik sen sadece dokuz buçuk yaşındasın!”

Biliyorum, biliyorum. İnanması çok zor, değil mi? Ama doğru, inan bana. Al sana kanıt; Tissbury Postası'nda yayımlanan bir haber (Merak etme, bu kopyayı saklayabilirsin. “En Büyük Futbol Anları” klasörümde sekiz tane daha var. Ayrıca yatak odamın duvarına da yapıştırdım):

BURY POSTASI ✚

JOHNNY TOPUN BAŞINDA!

TISSBURY İLKOKULU, GENÇ FUTBOL DEHASI SAYESİNDE İLÇE KUPASI'NI KAZANDI

Dün öğleden sonra Tissbury İlkokulu, zorlu bir finalde Epik Orman'ı 2-1 mağlup ederek beş yıl sonra ilk kez İlçe Kupası'nı kaldırdı. Tissbury'nin gollerini Tabia Haddad ve Billy Newland attı. Ancak maçın gerçek kahramanı, Tissbury Kaplanları'nın yıldızı Daniel'in kardeşi Johnny Topatan'dı. Takımın her zamanki teknik direktörü Martin Errkek'in yerini dolduran dokuz yaşındaki çocuk, harika futbol fikirlerini sergileyerek unutamayacakları bir mağlubiyet yaşattı.

Zaman daralmış, Epik Orman öne geçmişti. Ancak Johnny bizzat sahaya girdi ve müthiş bir takım çalışması sergileyerek Tissbury'ye maçı kazandırdı.

Isabelle Johnstone maçın son dakikasında topu ileri doğru sürerken takım arkadaşları onu korumak için vahşi bir aslan hattı oluşturdu. Ardından Johnny'nin çağrısıyla Tissbury oyuncuları bir Uçan T şekli

oluşturarak sahaya dağıldı. Bu olağanüstü hamle, Epik savunmasını allak bullak etti.

Galibiyet golünü attıktan sonra, "Evet, sanırım oldukça iyi bir fikirdi," diyen Newland, "ama en iyi kısmı, benim mutlak ABANMALI vuruşumdu!" diye ekledi.

Johnny'nin turnuva boyunca sergilediği futbol dehası sayesinde Tissbury daha yetenekli rakiplerini geçerek İlçe Kupası zaferine ulaştı.

Annesi Elizabeth gururla, "Benim Johnny-kom oldum olası akıl küpü bir oğluştun," dedi.

Genç dehanın harika fikirlerinden etkilenen yalnızca Bayan Topatan değildi. Maçı seyircilerle birlikte izleyen Tissbury SK Antrenörü Paul Porterfield, "Johnny'nin harika bir futbol zekâsı var," açıklamasında bulundu. "Eğer böyle devam ederse bir gün benim tahtımı devralabilir!"

İşte hayatımın en gurur verici, bir numaralı başarısının hikâyesi! İşlerin bundan daha iyiye gideceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Tissbury Kaplanları U-15 takımı teknik direktörü Chris Crawley bana yeni yardımcısı olmamı teklif etti. Buna hayır diyemezdim, değil mi?

“GELECEĞİN PAUL PORTERFIELD”₁ olmak

istiyorsam tabii ki evet diyecektim! O sadece Tissbury SK teknik direktörü değildi. Büyük olasılıkla dünyadaki en iyi teknik direktördü. Bu benim onun parlak zekâsının izinden gidip dünyanın gelecekteki bir numaralı futbol dehası olma şansımdı.

Ama –ve bu başka bir büyük ama (hehehe!)- bir sorun vardı... Tissbury Kaplanları'nın yıldız oyuncusu.

Daniel “Havan Topu” Topatan.

Ya da benim ona taktığım isimle: Süper yetenekli abim.

BEN ONA antrenörlük mü yapacaktım yani? Haydaa, işler çok ama çok ilginç bir hâl alacaktı.

İnan bana, antrenörlük maceram daha yeni başlıyordu...

2. BÖLÜM

DANNY'NİN "TALEPLERİ"

Okuldan eve birlikte yürürken Tabia'ya, "Sence bu zafer hissi hiç bitmeyecek mi?" diye sordum. Final maçının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve hâlâ tüm kasaba bizi konuşuyordu.

Tabia bir milisaniye (yani saniyenin 1/1000'i) boyunca sorumu düşünüyormuş gibi yaptı. Sonra başını iki yana öyle bir salladı ki korkunç bir **ÇATIRTI!** çıktı. "Asla **TAS Kafa!**"

Çirkin isim takma savaşları; işte bu da asla bitmeyecek başka bir şeydi.

"Umarım haklısındır KAKALAK!"

"Ben her zaman haklıyım, **SİDİKLİ TOPALAK!**"

"Harika, kafiyeli oldu!"

Tabia'nın haklı olmasını umuyordum ki genelde öyleydi. Futbol konusunda umutsuz vaka olmaktansa kahraman olmak çok daha eğlenceliydi. Gerçekten popüler olan altıncı sınıflar birden oyun alanında bana selam vermeye

başlamışlardı.

HATTA

TAMAMEN

BENİM

ONURUMA

düzenlenen bir

aile yemeğine bile

gıtmıştık! Başarı kutlaması

diye buna derim!

Ama benim derdim balonlar ve üç katlı hamburgerler değildi. En iyi arkadaşım bunu tabii ki biliyordu.

“Kaplanlar’a antrenörlük yapmak konusunda neler hissediyorsun **DODO KUŞU?**” diye sordu Tabia. Bunu sanki çok sıradan bir şeyden bahseder gibi bir taşı tekmelediği sırada sormuştu.

Ah, evet, Johnny Topatan: Tisbury Kaplanları Yardımcı Antrenörü. Dehşet verici yeni işimin ilk günü, buzdolabındaki korkunç bir koku gibi gittikçe yaklaşıyordu. Artık sadece bir gün kalmıştı.

“Ben... dört gözle... bekliyorum...” diye yalan söyledim çok ama çok kötü bir şekilde.

Tabia ellerini öfkeli bir yetişkin gibi kalçalarına

dayayarak döndü. “Gerçeği söyle lütfen **KURBAĞA DİLLİ!**”

“Büyükler, yetenekliler, gençler VE içlerinden biri benim abim. Gerçek şu ki... Tissbury Kaplanları yerine **GERÇEK** vahşi kaplanlardan oluşan bir safariye antrenörlük yapmayı tercih ederim! Onlara futbol hakkında ne öğreteceğim ki ben Tabs? Nasıl o kadar iyi olunmayacağını mı?”

“Hey, harika olacaksın,” dedi Tabia bana. “Merak etme, Crawley hoca sana ne yapman gerektiğini söyler, onun işi bu. Sakın unutma **JOHNNY TOPATAN, SEN BİR FUTBOL DEHASISIN!**”

“Teşekkürler Tabs, sanırım bunun doğru olup olmadığını yakında öğreneceğiz...”

O gün eve geldiğimde etraf çok sessizdi. Annem ve babam bahçede futbol kalesini milyonuncu kez tamir ediyorlardı. Daniel ise yatak odasında; büyük olasılıkla kulaklıklarıyla yüksek sesli, öfkeli bir müzik dinliyordu.

“Mükemmel!” diye düşündüm. “Düşünme zamanı.” Crawley hocayı etkilemek için gerçekten harika futbol fikirlerine ihtiyacım olacaktı ve bunları bir an önce bulmalıyım. Bu yüzden aceleyle yukarı, odama çıktım ve tüm sayfalarında baş harflerimin bulunduğu “JNT” not defterimi açtım. Şimşek ânının gelmesini bekledim...

Düşün Johnny, düşün!

Ama daha tek bir kelime bile yazamamıştım ki Daniel kapıyı çalmadan yatak odama daldı.

“Pekâlâ,” dedi başını burnunun üzerinde top tutmaya çalışan fok balığı gibi kaldırıp.

“Pekâlâ,” diye cevap verdim, onun havalı çocuk hareketini taklit etmeye çalışarak.

Konuşmamız için zorlu bir giriş olmuştu.

“Düşünüyordum da kardo...”

Eyvah! Abimin düşünmesi neredeyse her zaman kötüye işaretti.

“...bak, beni sakın yanlış anlama. Tisbury İlkokulu’ndaki galibiyetlerin beni de çok heyecanlandırdı. Crawley hocanın Kaplanlar’a katılmanı istemesi de benim için hiç sorun değil... AMA...”

Biliyordum. Büyük bir AMA geleceğini biliyordum (hehehe!).

“...anlaman gereken şeyler var. Söz konusu olan İlçe Kupası soytarılığı değil J. Bizim işimiz ciddi. Çoluk çocuk numaralarına vaktimiz yok!”

“Biliyorum, merak etme, öyle şeyler yapmayacağım...” demeye çalıştım ama Daniel henüz lafını bitirmemişti.

“Çünkü durum şu: Bu sezon altı maçımız kaldı ve hepsini kazanırsak Kaplanlar büyük olasılıkla lig şampiyonluğunu kazanacak. Anlıyor musun? **LİG ŞAMPİYONLUĞU!** On beş yıldır kazanamıyoruz, bu yüzden bu kez başarmamız şart, anladın mı?”

“Anladım. Gerçekten, endişelenmene gerek yok...”

Hayır, Daniel hâlâ bitirmemişti. “Bundan sonra antrenmanlarda birlikte olacağımıza göre birkaç talebim var, evet, nasıl olacağı hakkında. Konu futbolsa kimse beni aptal

yerine koyamaz, anladın mı? Bu yüzden o derdo atkının gitmesi gerek. George dedemin verdiği biliyorum ama onu takınca eriyen bir kardan adama benziyorsun.”

Sert konuşmuştu ama haksız da sayılmazdı.

“Ve utanç verici bir şey yapma, tamam mı? Ne demek istediğimi biliyorsun; dans etmek, şarkı söylemek, şakalaşmak, futbol oynamaya çalışmak falan filan. Bu tür şeyler işte. Başka? Evet, **SAKIN** bana hocalık taslamaya kalkma. Diğer çocuklara hocalık yapabilirsin ama bana bulaşma. Tamam, bir şey daha, bu gerçekten önemli: Kimseye abin olduğumu söyleme. Güzel, bu kadar küçük adam... ee, anlaştık mı?”

PAT! Abimin “talepleri”, benim mutlu futbol balonumu patlatan iğne olmuştu. Yine! Sürüyle harika gol atmaktan sonra artık iki numaralı yeteneği heves kaçırmaktı. Hayır, “anlaşmamıştık.”

“Neden Kaplanlar’ın kardeş olduğumuzu bilmesini istemiyorsun?” diye sordum.

Bana basit bir soru gibi gelmişti ama Daniel garip bir şekilde yere baktı. Cevap vermeden önce birkaç kez hayali bir topa vurdu. “Bak, böylesi daha kolay olur küçük adam. Daha az muhabbet, daha az stres. Sen kendi işini yaparsın, ben de kendiminkini yaparım. Güvende oluruz.”

“İyi de nasıl? Kaplanlar beni zaten biliyor olmalı, değil mi?”

SESSİZLİK. O zaman bu kocaman bir “**hayır**” demekti. O günlerde Daniel hiçbir arkadaşıyla tanışmama izin vermiyordu çünkü büyük olasılıkla bir kardeşi olduğunu bile bilmiyorlardı.

“Özür, bu benim sorunum değil küçük adam,” dedi sonunda omuz silkerek. “Eğer hâlâ Kaplanlar’a antrenörlük yapmak istiyorsan bunu kendin halletmen gerekecek. Ayrıca beni annem ile babama gammazlamak yok, tamam mı?”

Somurarak başımı salladım. Daniel en sevmediğim

kişiler listesinde bir numaraya oturmuş olsa da bu iğrenç numarayı denemeyeceğimi biliyordum.

O gece yatağa girdiğimde yastığımın üzerinde okul defterinden koparılmış gibi duran katlanmış bir kâğıt parçası buldum. Üstüne aşırı berbat bir el yazısıyla J harfi yazılmıştı.

Bana böyle seslenebilecek kadar havalı/tembel sadece bir kişi vardı:

Sevgili J,

Ne tuhaf muhabbetti ama. Hatırlamana yardımcı olması için taleplerimi listeledim.

- 1) O derdo atkığı takma
- 2) Utanç verici bir şey yapma
- 3) Kimseye abin olduğumu söyleme
- 4) Tekrar edeceğim çünkü bu çok önemli: KİMSEYE abin olduğumu söyleme
- 5) SAKIN BANA hocalık taslamaya kalkma.

Sabah kahvaltıda görüşürüz,

Danny B

Abim ciddiydi, peki ben ne yapacaktım? İlk öfkeli düşüncem, **“İYİ, ÖYLE OLSUN KARDO. MADEM BENİ**

İSTEMİYORSUN, O ZAMAN BEN DE TISSBURY İLKOKULU TEKNİK DİREKTÖRLÜĞÜNE GERİ DÖNERİM!” oldu.

Zaten eski takımımdaki tüm arkadaşlarımı özleyecektim. Hem dokuz yaşındaki çocuklara ne yapmaları gerektiğini söylemek çok daha kolaydı...

Ama sonra Paul Porterfield'ın İlçe Kupası Finali'ni kazandıktan sonra benim için söylediklerini hatırladım: “Johnny'nin harika bir futbol zekâsı var. Eğer böyle devam ederse bir gün benim tahtımı devralabilir!”

Johnny Topatan: Geleceğin Tisbury SK Teknik Direktörü... İşte bu benim bir numaralı futbol hayalimdi. Zirveye ulaşmak için cesur olmam ve bazen çok korkutucu görünen şeyler yapmam gerekiyordu. Ergenlere antrenörlük yapmak ve aptal abimi kızdırmak gibi...

Demek Daniel takım arkadaşlarının kardeş olduğumuzu bilmesini istemiyor, öyle mi? Peki, kabul. O zaman ben de sadece Johnny Topatan: Gizli Futbol Dehası olurdum!

3. BÖLÜM

GİZLİ FUTBOL DEHASI MI

Gizli Futbol Dehası kulağa süper havalı geliyordu. Onu hemen aklımdaki “Süper Havalı Meslekler” listesinin en üstüne taşıdım:

- 1) GİZLİ FUTBOL DEHASI
- 2) TISSBURY SK KAPTANI VE GOL KRALI
- 3) ULUSLARARASI DONDURMA TADIMCISI
- 4) UZAY KOVBOYU
- 5) REKOR KIRAN LEGO ÜSTADİ.

İlk başta heyecanlıydım. Şansıma, kendime tüm dünyadaki bir numaralı işi kazandırmıştım! Hayatımın en iyi zamanını geçirecektim ve Daniel bana asla engel olamayacaktı...

Ama sonra düşündükçe aklıma korkutucu şeyler gelmeye başladı:

Gerçekten Johnny, bundan emin misin?

“Gizli Futbol Dehası” da ne?

Bu mesleği şimdi mi uydurdun? (Listemdeki diğer işler gerçek tabii ki.)

Aklıma gelen tüm futbol dehaları –Paul Porterfield, Pelé, Johnny “Roket” Jeffries, Johan Cruyff– cidden ünlüydü ve kendilerini kesinlikle gizlemiyorlardı. Hımm, ciddi bir zihin haritalaması yapmam şarttı...

Seni bilmem ama ben “gizli” kelimesini duyduğumda aklıma ilk gelenler şunlar oluyor:

Haklısın, biri benden Tokyo’da gizli ajanlık yapmamı isteseydi buna mükemmel bir kılık diyebilirdik. Ama